

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

محمد محق

۰۹ جنوری ۲۰۲۳

محمد محق

طالبان، تاراج معادن و سود تروریسم بین الملل

معادن افغانستان برای بسیاری وسوسه انگیز بوده است، از گروه‌های مافیائی تا شرکت‌ها و کشورهای استثماری. در نظام پیشین، یکی از عوامل ضعف دولت به تلاش گروه‌هایی بر می‌گشت که نفع‌شان در تضعیف حاکمیت قانون و در کاهش کنترل دولت بر معادن طبیعی بود. آنان می‌کوشیدند تا افزون بر مشکل طالبان، دولت با دشواری‌های دیگری نیز رو به رو باشد و در برابر آن‌ها زمین‌گیر شود. با آن‌هم، وجود رسانه‌های آزاد و امکان خبررسانی بدون سانسور، سبب می‌شد که هر از گاه خبرهایی از تاراج معادن به افکار عمومی درز کند و تدابیری موقت برای نظارت بر معادن روی دست گرفته شود، هرچند هیچ‌گاه اقدامی اساسی در این زمینه صورت نمی‌گرفت. گاهی شماری از سیاستمداران فرصت‌طلب و بی‌پرنسیپ موظف در دولت، امتیاز استخراج برخی از معادن را به شرکت‌هایی واگذار می‌کردند که به استخبارات برخی کشورها وابسته بودند.

از زمانی که طالبان بر افغانستان تسلط یافته‌اند صفحه جدیدی در تاریخچه تاراج بی‌حساب و کتاب معادن افغانستان گشوده شده است. این گروه با سرکوب رسانه‌های آزاد و اعمال شدیدترین سانسورها بر کار خبرنگاران، می‌کوشد بر واقعیت‌های تلخ و دردناک کشور پرده بیندازد و از درز هر گونه خیر مربوط به تاراج معادن به افکار عمومی جلوگیری کند. در سایه سرکوب و بی‌خبر نگه داشتن مردم از واقعیت‌ها دست رهبران طالبان کاملاً باز است تا همه دار و ندار مملکت را هر گونه که می‌خواهند به یغما ببرند. در کشوری که چند میلیون نفر زیر خط فقر زندگی می‌کنند و روزانه با خیرات و تبرعات جهان روز خود را به شام می‌رسانند، مافیای حاکم بر گنجینه معادن نشسته و منافع میلیون دالری را به جیب می‌زنند. در واقع، به همان میزان که مردم افغانستان به لحاظ اقتصادی نحیف‌تر و رنجورتر می‌شوند، حاکمان کنونی فربه‌تر و جیب‌های‌شان آماسیده‌تر می‌شود، چه با میلیون‌ها دالری که از غرب می‌گیرند و چه با اعاناتی که دولت ایران و قطر و بقیه برای رهبران این‌ها عرضه می‌کنند و چه با فروش معادن و واگذاری آن‌ها به شرکت‌های خارجی وابسته به استخبارات کشورهای مختلف. در این میان بدترین تجربه مردم افغانستان مربوط به شرکت‌های چینی

است، که در استثمارگری شهرت جهانی دارند. این شرکت‌ها در دوران جمهوریت بیشترین قراردادهای معادن افغانستان را از آن خود کردند بدون این‌که گامی در راستای عمل به آن تعهدات بردارند، و اکنون، در فقدان دولت مشروع، بیش از هر زمان امکان چور و چپاول معادن برای شان میسر شده است.

سربازان ساده و پیاده طالبان با بلاهت تمام گمان می‌کنند که برای برپائی نظام اسلامی جنگیده‌اند و هر چه زندگی را بر زنان و مردان افغانستان تلخ‌تر کنند، رسالت دینی خود را بهتر به انجام می‌رسانند. آنان نمی‌دانند که رهبران آنان اکنون جهاد اکبر خود را برای دزدی و اختلاس شروع کرده و روی کارتل‌های امریکای لاتین را سفید می‌کنند. معلومات میدانی از افغانستان نشان می‌دهد که ملا حسن رئیس الوزرای طالبان، ملا برادر معاون او، ملا یعقوب وزیر دفاع، ملا سراج الدین حقانی وزیر داخله، ملا امیر خان متقی وزیر خارجه، و ملا شهاب الدین دلاور وزیر معادن، بخشی از سران این شبکه مافیایی هستند که فرزندان، برادران، دامادان و دیگر وابستگان خود را، علاوه بر قاچاق مواد مخدر، بر منابع عایداتی کشور گماشته و بزرگترین دزدی‌های تاریخ افغانستان را کلید زده‌اند. بخشی از شرکای آنان گروه‌های القاعده، انصار الله و دیگر سازمان‌های تروریستی‌اند که تاراج این معادن سرچشمه تجهیز و تمویل شان است. افغانستان به یغما می‌رود، و مافیا و تروریسم قوی‌پنجه‌تر می‌شوند.